

ГЛАВА 1: КУБ

«Ан фан», Найтсбрідж, Лондон

АРТЕМІС Фаул був майже задоволений. Батька будь-якого дня можуть виписати з університетського шпиталю в Гельсінкі. Сам хлопець із нетерпінням чекав смачного обіду в ресторані морепродуктів «Ан фан» у Лондоні, і його бізнес-партнер мав от-от з'явитися. Усе згідно з планом.

Але його охоронця, Батлера, важко було назвати спокійним. Та він завжди був напруженим,— не можна ж обернутися з найнебезпечнішої людини у світі на цілком нормальну лише тому, що ти зараз у ресторані. Велетенський євразієць утиснувся між двома столиками, розклав навколо себе своє обладнання і перевіряв шляхи відступу.

— Ви вставили вушні тампони? — спросив він у свого роботодавця.

Артеміс приречено зітхнув.

— Так, Батлере. Хоча мені здається, що тут небезпека нам навряд чи загрожує. Справа цілком законна, і зустрічаємося ми при денному світлі. Заради бога!

Вушними тампонами дворецький називав звукові фільтри, поцуплені з ельфійських шоломів. Батлер розжився шоломами і ще кількома зразками ельфійської технології, коли рік тому, виконуючи накази Артеміса, познайомився зі спецназівцями ЛЕП. Звукові фільтри виростили в лабораторіях ЛЕП. Вони склалися з мініатюрних пористих мембран, що автоматично закривали вушний прохід, коли рівень шуму перевищував безпечні показники.

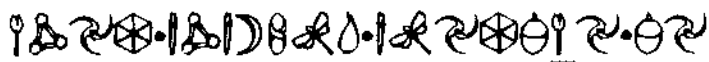
— Може й так, Артемісе, але в найманих убивць є така мила звичка — вони завжди нападають саме тоді, коли на них не чекають.

— Можливо, — погодився Артеміс, вивчаючи в меню розділ «Закуси». — Але кому потрібно мене вбивати?

Батлер суворо поглянув на жінку, що сиділа собі за столиком. Старенькій було щонайменше вісімдесят.

— Може, вони і не на нас полюють. Не забувайте, Йон Спіро — впливова людина. Він довів до банкрутства не одну компанію. Ми могли просто потрапити під руку.

Артеміс кивнув. Як завжди, Батлер має рацію, що пояснювало, чому вони досі живі. Йон Спіро, амери-

канець, із яким вони зустрічалися, був саме таким чоловіком, що притягує до себе кулі найманих убивць. Процвітаючий мільярдер з інтересами в галузі інформаційних технологій, із темним минулим та підозрілими зв'язками. Ходили чутки, що його компанія, «Фішн Чіпс», опинилася нагорі завдяки вкраденому дослідженню. Звісно, це ніколи не буде доведено. І не тому, що ніхто з чиказьких юристів не намагався. Пробували, і навіть не раз.

Підійшла офіціантка, сліпуче посміхнулася.

— Привіт, хлопче. Хочеш подивитися дитяче меню?

Артемісу аж кров у голову кинулася.

— Ні, пані. *Дитячого меню* я дивитися не хочу. Навіть не сумніваюся, що якраз *дитяче меню* смакує краще за пропоновані в ньому страви. Хочу замовити повний обід. Чи ви не обслуговуєте неповнолітніх?

Посмішка офіціантки зменшилася на два зуби. Артеміс знав, як уразити.

Батлер закотив очі. І Артеміс знову подумав про тих, кому б хотілося їх убити. Більшості офіціантів і кравців у Європі, для початку.

— Так, сер,— пробелькотіла нещасна офіціантка.— Як бажаєте.

— Отже, принесіть, будь ласка, поपुरі з акули й риби-меч, запечене на овочах, з молодю картоплею.

— Що питимете?

— Джерельну воду. Ірландську, якщо можна. І без льоду, будь ласка, тому що лід у вас із водопровідної води, і це цілком нівелює дію джерельної.

Офіціантка кинулася на кухню, щаслива, що може позбутися хлопця з-поза шостого столика. Фільми про вампірів вона дивилася. Ті зловісні створіння мали такий самий гіпнотичний погляд. Може, хлопець говорив, як дорослий, тому що йому вже п'ятсот років.

Артеміс посміхнувся, передчуваючи смачну їжу, і навіть не думав про те, причиною якого переляку він став.

— На шкільній дискотеці ви матимеме шалений попит, — прокоментував Батлер.

— Прошу?

— Бідолашна дівчина мало не розплакалася. Вам не завадить хоч інколи поводитися люб'язно.

Артеміс здивувався. Батлер нечасто дозволяв собі коментарі в особистих справах.

— Не уявляю себе на шкільній дискотеці, Батлере.

— Туди ж не заради танців ходять. Спілкування — от що головне.

— Спілкування? — скептично посміхнувся юний Фаул. — Сумніваюся, чи є серед живих підліток із таким же лексичним запасом, як у мене.

Батлер хотів було пояснити різницю між висловлюванням і спілкуванням, але тут двері ресторану

